

DAG 28

Hallo dagboek,

Het is zaterdag, laat in de middag. Vanochtend was ik al heel vroeg wakker. (Al vraag ik me nu af: was ik wel echt wakker?) Ik kon niet meer slapen. (Misschien omdat ik nog sliep?!) Ik ging uit bed. 'Vader' Rurk, 'moeder' Dalla en 'zusje' Urftie waren nog niet op. Ik maakte zelf een 'boterham'. Daar zit niet heel veel smaak aan. Maar ik deed er 'hagelslag' op. Dat vind ik wel echt heel lekker, ook al lijkt het op de poepjes van een 'muis'. Ik ging naar buiten. Er waren nog geen andere kinderen op straat. Die lagen vast nog in bed. Ik liep langs een lege speeltuin. Ik ging een hoek om. Ik weet niet waarom, maar ik liep en liep en liep. Ik wist niet waarheen. Daar dacht ik ook niet over na. Ik weet niet waar ik wel aan dacht. Aan niks, denk ik. Lopen, lopen, lopen. Niet denken, denken, denken. Alsof ik slaapwandelde. De stad uit. Langs velden met koeien. Een bos in. Tussen de bomen door, dieper en dieper dat bos in. Toen werd ik plots 'wakker'. (Ik weet dus niet zo

goed of dat nou de eerste of de tweede keer was vandaag.) Ik stond aan de rand van een moeras. Modderig water. Riet. Kwakende kikkers. Ik herkende het meteen. Het was het moeras

waarin we, na onze lange ruimtereis, met de ufo waren geland.

Wat doe ik hier? vroeg ik me af. Ik pakte een lange stok. Roerde ermee in het bruine water. Porde in

de zachte bodem. Por, por, por. Beetje naar links, beetje naar rechts... Hé, daar zat iets hards! Ik voelde rond met de stok. Ja, het was iets hards en iets groots. Onze gezonken ufo?

Ik tuurde in het moeraswater. Probeerde door de blubber heen te kijken. Of ik daar in de diepte iets zag glimmen. Maar nee, het was te modderig.

De weg terug naar huis was lang. Uren lopen. Ik raakte een paar keer bijna verdwaald. Pas een half uur geleden kwam ik thuis.

'Daan,' zei Dalla een beetje boos toen ze me zag.

'Waar was jij de hele dag?'

'Buitenspelen,' jokte ik.

'Met Dunya?' vroeg ze.

'Ja,' zei ik. 'Met Dunya.'

Nu ben ik moe en ik voel me heel, héél vreemd, dagboek. Tot morgen,

Krioe/Daan

**weten de bomen
of ik wakker was
of liep te dromen?**

DAG 29

Goedemorgen dagboek,

Gisteren was raar en vannacht was ook al vreemd. Ik had een droom. Ik droomde dat ik weer met de ufo door de ruimte reisde. Dat op zich is niet zo gek. Maar meestal zijn mijn dromen heel vaag. Eerst droom ik dan een beetje dit en dan droom ik een beetje dat. Eerst ben ik hier en dan opeens ben ik daar. Ja, normaal droom ik van alles door elkaar. In korte, losse stukjes. Mijn droom van vannacht was juist heel helder.

Ik zat achter het stuur van de ufo. Ik suisde door de ruimte. Ik zag alles haarscherp. De knopjes, de schakelaars, de schuifjes. Ik wist precies waar ze allemaal voor dienden. Ik hoorde alles ook heel duidelijk. Het ruisen van de motor. De bliepjes en de piepjes van de boordcomputer. Ik wist wat ze betekenden.

Ik keek door de voorruit. In de verte zag ik een geel stipje. Het was onze thuisplaneet, Noelk. Geel van de giftige dampen waar we voor waren gevluht. Het was net alsof ik niet droomde. (En toen werd ik wakker in mijn bed en voelde het heel even

alsof ik juist wel droomde.)

Wat ook vreemd is: ik heb nog nooit zelf in een ufo gevlogen. Maar ik weet nu zeker dat ik het zou kunnen. Want ik heb het vannacht geleerd van mijn droom.

Wat betekent dit toch allemaal, dagboek? Wat is er met me aan de hand?

Krioe

**Iedereen, aan de kant!
ik heb mijn ufo-vliegbewijs
gehaald in dromenland!**

DAG 30

Hoi dagboek,

Vandaag was ik naar school. Ik was er niet helemaal bij met mijn hoofd. (Zo zeggen ze dat op aarde als je moeite hebt met opletten. Aardlingen denken met de hersenen in hun hoofd. Wij van Noelk denken met wel acht delen van ons lijf. Sommige heel slimme Noelkers zelfs met negen.)

'Wat is er met jou?' vroeg Dunya in de pauze.

'Hoezo?' vroeg ik.

'Je doet zo vaag, Daan.'

Ik haalde de schouders van mijn mensenpak op. Ik wist niet hoe ik het haar uit moest leggen.

Het moeras, de droom.

'Ben je verliefd op een ander of zo?' vroeg ze toen kwaad.

'Hè? Ik? Verliefd op een ander? Op wie dan?'

Dunya dacht even na met haar boze hoofd.

'Op Renske uit groep 4b,' snauwde ze toen. 'Ik zie je wel steeds naar haar kijken, hoor!'

'Wat een onzin!' riep ik uit.

Maar Dunya vond het geen onzin. De rest van de dag wilde ze niet meer met me praten.

Ik hoop dat Dunya morgen weer een beetje aardig tegen me doet. Dag dagboek,

Vage Daan

ze zijn er vandaag niet helemaal bij die acht (of zijn het er negen?) denkende delen van mij

DAG 31

Hallo dagboek,

Vannacht weer gedroomd. Weer zo heel precies en duidelijk. Hoe ik stap voor stap alle gegevens voor de reis naar Noelk in de computer van de ufo

programmeerde. Dat heb ik nog nooit gedaan, maar door die droom weet ik precies hoe het moet. Vanochtend op het schoolplein keek ik om me heen of ik Dunya zag, maar nee. Wel zag ik Renske, op het klimrek.

